

ňující, neboť zůstalo při zamítnutí žaloby, a dodatkem, stavším se ve prospěch strany žalující, že se tak děje pro tentokrát, vyhrazena byla straně žalující pouze možnost, podat po případě touž žalobu znova proti témuž žalovanému, aniž by tento mohl namítati věc právoplatně rozsouzenou. V pravdě jde tedy o potvrzující rozsudek soudu odvolacího ve sporu o částku 1000 K nepřevyšující, následkem čehož jest dovolání vyloučeno dle třetího odstavce § 502 c. ř. s. (čl. VI čís. 30 novely o úlevách pro soudy). Dovolání přes to podané bylo tedy právem odmítnuto jako nepřípustné.

Čís. 594.

Vzdání se opravného prostředku jest účinným jen, bylo-li po vydání napadnutého pak rozhodnutí prohlášeno výslovně na soudě, ať již do protokolu, ať již podáním.

(Rozh. ze dne 13. července 1920, Rv I 354/20.)

Vyřizuje dovolání žalovaného neuznal Nejvyšší soud za opodstatněné vývody dovolací odpovědi, že žalovaný zřekl se dovolání.

Důvody:

Především uvádí žalobce v dovolací odpovědi, že se žalovaný mlčky vzdal dovolání, poněvadž se dne 20. dubna 1920 dostavil dobrovolně do kanceláře právního zástupce žalobce a jemu odevzdal bezvýhradně sporný prsten a zaplatil útraty sporu první a druhé stolice. I kdyby skutečnost ta byla prokázána, nemohlo by z ní vyvozeno býti platné zřeknutí se dovolání ve smyslu § 513, pokud se týče § 472 c. ř. s. Neboť zřeknutí se dovolání jest dle c. ř. s. platné a účinné jen tehdy, bylo-li po vynesení rozsudku osobou k tomu oprávněnou, výslovně prohlášeno u soudu tedy buď ústně, totiž vedle § 208 čís. 1 c. ř. s. zápisem do jednacího protokolu na jisto postaveno, nebo zvláštním podáním soudu ohlášeno. Že by tak se bylo stalo, žalobce ani netvrdí a nelze proto dovolání za nepřípustné považovati.

Čís. 595.

Ochrana nájemců dle § 7 a) nařízení ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n., vztahuje se i k smlouvám, jež po působnosti tohoto nařízení uzavřeny byly na dobu určitou.

Nedostatek soudního přivolení má jen v zápětí meritorní zrušení výpovědi, pokud se týče příkazu, nikoli zmatečnost řízení.

(Rozh. ze dne 13. července 1920, R II 173/20.)

Smlouvou ze dne 25. února 1919 pronajal majitel domu nájemci byt na dobu od 1. dubna 1919 do konce prosince 1919. K pronajímatelovu návrhu vydán dne 8. listopadu 1919 proti nájemci soudní příkaz k odevzdání nájatého bytu. V námitkách uplatňoval nájemce v první řadě nepřípustnost pořadu práva, ježto jde o nájemní smlouvu, která zaniká projitím času bez výpovědi a jejíž smluvní doba převyšuje půl roku, tedy podle § 7 a) na-